

அச்சமற்ற மனிதன்
தாக்கும் மனப்பாங்கு அற்றவன்.
எவ்விதபய உணர்வும் இல்லாத
மனிதன் விடுதலையுற்றவன்,
அமைதியானவன்.

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

ISSUE 2

VOL. VI

JUNE 2011 - AUGUST 2011 Rs.2/-

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

போராட்டமின்றி வாழ முடியுமா ?

உங்களில் பெரும்பாலோர் பேராசை உள்ளவர்கள்: உங்களில் பெரும்பாலோர் முரண்பாடுகள் நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றீர்கள். அத்தகைய முரண்பாட்டின் வேதனை என்னவென்று உங்களுக்கே தெரியும். நீங்கள், குடும்பத்தின் மூலமாகவோ, பெயரெடுப்பதின் மூலமாகவோ, புத்தகம் எழுதுவதன் மூலமாகவோ, உங்கள் குழந்தைகளின் மூலமாகவோ, இல்லை, ஒரு பெரிய மனிதராக ஆக வேண்டும் என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டோ உங்களையே நீங்கள் நிறைவுசெய்து கொள்ள முயலுகின்றீர்கள். சதா சர்வ காலமும் உங்களையே நீங்கள் பூர்த்திசெய்து கொள்ள முயலுகின்றீர்கள். எங்கு தன்னிறைவு செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற உந்துதல் இருக்கின்றதோ, அங்கே ஏமாற்றமும் அதன் துன்பமுமே இருக்கும். நீங்கள் தனிமையிலிருப்பதாலும், உங்கள் உள்ளத்திலிருக்கின்ற வெறுமையினாலும் நீங்கள் உங்களையே நிறைவு செய்து கொள்ள முயலுகின்றீர்கள். அது உண்மை. நீங்கள் எந்த விதமான சாக்கு போக்கும் சொல்லா

மல் உண்மையிலிருக்கின்ற உங்களுடைய பேராசையைப் பாருங்கள். நீங்கள் பேராசையுடனிருக்கின்றீர்கள் என்ற உண்மை நிலையினைப் பாருங்கள். “பொருள் சேகரிக்க வேண்டுமென்ற தூண்டுதல், அதி காரம், பேராசை இவற்றின் மீது நிர்மாணிக்கப்பட்ட சமுதாயத்தில் வாழ்வதற்கு நான் என்ன செய்யப் போகின்றேனோ?” என்று பதைக்காதீர்கள். நீங்கள் அந்தச் சமுதாயத்தை நிராகரிக்கும் போதுதான் அச்சமுதாயத்தினின்றும் வெளியே வருகின்றீர்கள். ஆகவே, உங்களால் வித்தியாசமானதொரு வாழ்க்கையை வாழ்வது சாத்தியமாகும்; இருப்பினும் இச்சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள். ஆகையால், நீங்கள் பேராசை கொண்டிருக்கின்றீர்கள், பொறாமைப்படுகின்றீர்கள். உங்களிடம் சேகரிக்கும் மனப்பான்மை உள்ளது என்ற உண்மையைப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால், இந்த உண்மையைப் பார்க்க விடாமல் உங்களைத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கும் தாக்கங்களின் பாதிப்புக்களையும், இலட்சியங்களையும், இவை எல்லாவற்றையும்

☞ 2

தன்னை அறிவது

உலகத்தின் பிரச்சினைகள் பிரம்மாண்டமானவையாகவும், சிக்கல் நிறைந்ததாகவும் உள்ளன. ஆகவே அவற்றை விளங்கிக் கொண்டு தீர்ப்பதற்கு, எளிமையுடன், நேரடியாக அணுக வேண்டும்.

உலகம் என்பது உங்களுக்கு மற்றவரோடு உள்ள உறவு. உலகம் என்பது உங்களில், என்னில் இருந்து வேறானது அல்ல; உலகம், சமூகம் என்பவை நமக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர் ஏற்படுத்தும் அல்லது ஏற்படுத்த விரும்பும் உறவே.

ஆகவே, நீங்களும் நானும் தான் பிரச்சினை. ஏனென்றால், உலகம் என்பது நம்மிலிருந்து உருவானது

தான். அந்த உலகத்தைப் புரிந்து கொள்ள நம்மை நாமே புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உலகம் வேறு அல்ல; நாம்தான் உலகம். ஆக, நம் பிரச்சினைகளே உலகத்தின் பிரச்சினைகள். இதை அடிக்கடி சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், நாம் உலகத்தின் பிரச்சினைகள் என் விவகாரம் இல்லை என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு மந்த புத்தியுடன் இருக்கிறோம். அதற்கு மேல் அந்தப் பிரச்சினைகளை ஐக்கிய நாடுகள் சபையோ, அல்லது பழைய தலைவர் களுக்குப் பதிலாக வரும் புதிய தலைவர்களோ தான் தீர்க்க

☞ 4

தெரிந்து கொள்வது அவசியம். தாக்கங்களின் பாதிப்புக்களையெல்லாம் நிராகரிக்கும் போதுதான் நீங்கள் உண்மையிலிருந்து உண்மைக்கு நகர்ந்து செல்கின்றீர்கள். எனவே, அந்த நிராகரிப்பில்தான், அங்ஙனம் மறுப்பதில் தான் உள்ளதைப் பார்க்கக்கூடிய சக்தி இருக்கின்றது. உங்களுக்கு நிறைய சக்திதான் தேவை. எதிர்ப்புத் தன்மையல்ல.

எங்கு போராட்டம் உள்ளதோ அங்கு சக்தி வீணாகின்றது. எங்கு நிறைவு செய்தல் இருக்கின்றதோ, ஒரு கடவுளிலோ, ஒரு புத்தகத்திலோ, ஒரு மங்கையினிடத்திலோ, உங்கள் குழந்தைகளிலோ, எந்தத் திசையிலேனும் தன்னிறைவு செய்து கொள்ளாதலிருக்கின்றதோ அங்கே சக்தி விரையமாகிறது. ஏனெனில், அங்ஙனம் தன்னிறைவு செய்து கொள்ளும் செயலானது ஏமாற்றத்தையும் முரண்பாட்டினையும் உண்டு பண்ணுவதனால் சக்தி சிதைக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறு தன்னிறைவு செய்து கொள்வதை மறுப்பதே நீங்கள் பேராசை கொண்டிருக்கின்றீர்கள் என்ற உண்மையை நேருக்கு நேர் சந்திப்பதாகும். அந்த உண்மையே நீங்கள் ஏன் பேராசைப்படுகின்றீர்கள் என்ற காரணத்தையும் வெளிப்படுத்தும். நீங்கள் எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை; நீங்கள் வெறுமனே அந்த உண்மையைப் பார்த்தாலே, அந்த உண்மையே எல்லாவற்றையும் தெரியப்படுத்தும். நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், ஒப்பிடாமல், சீர்தூக்கிப் பார்த்து தீர்ப்பு ஒன்று கூறாமல், கணக்கிட்டு மதிப்பீடு செய்யாமல் பார்க்க வேண்டும்; அப்படிப் பார்க்கும்போது தான் நீங்கள் எப்படிப்பட்டதொரு அசாத்தியமான வெறுமையாக இருக்கின்றீர்கள் என்பதைக் காண்பீர்கள். வெளிப்பார்வைக்கு உங்களுக்கு ஒரு உத்தியோகம் இருக்கலாம். உங்களுக்கு ஒரு மனைவியோ அல்லது கணவரோ இருக்கலாம். உங்களிடம் செல்வம் இருக்கலாம். விஷய அறிவு இருக்கலாம். ஆனால் உள்முகமாக எதுவொன்றாலும்

நிரப்ப முடியாத மிதமிஞ்சிய வறுமை, ஒரு வெறுமை, ஒரு தனிமை உள்ளது. அதனின்றும் விலகி ஓடிச் செல்வதுதான் முரண்பாட்டின் சாரமாகும். இப்போது நீங்கள் அந்தத் தனிமையைப் பார்க்கவேண்டும். அதனை எப்படிப் பார்ப்பது என்று அதனுள் சென்று நான் சிறிது விவரிக்கப் போகின்றேன்.

எங்கு ஒரு “எண்ணுபவர்” என்றும், ஒரு “எண்ணம்” என்றும் இருக்கின்றதோ அங்கு ஒரு முரண்பாடு இருக்கின்றதைக் காண்பீர்கள்.

முதலில், நீங்கள் தனிமையிலிருக்கின்றீர்கள் என்பதுதான் உண்மை; உங்கள் மனம் சமுதாயத்தின் தாக்கத்தினால் முழுவதுமாக திரிபடைந்திருக்கின்றது என்பது உண்மை; நீங்கள் முழுக்க முழுக்க ஒன்றுமேயில்லாத வெற்று மனிதர் என்ற நிஜத்திலிருந்து, நீங்கள் வெறுமையாக இருக்கின்ற நிலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முயன்று கொண்டிருக்கின்றீர்கள் என்பது உண்மை; நீங்கள் முற்றிலுமாக ஒன்றுமில்லாத வெறுமைதான் - அப்படியெனில், இதை நினைத்து வருத்தப்படவோ, வெறுக்கவோ வேண்டாமல்; ஏனெனில், அது ஓர் உண்மை. நான் கூட்டிக் காட்டியபடி, எந்தவித ஒப்பிடுதலும் இல்லாமல், சீர்தூக்கிப் பார்த்து கருத்துக்கூறாமல், மதிப்பிட்டுக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிராமல் அந்த உண்மையைப் பார்ப்பதே அந்த வெறுமையை நிராகரிப்பதாகும். மேலும், ஒரு உண்மையைப் பார்ப்பதற்கு வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் அவசியம். உங்களுக்குப் புரிகின்றதா?

“கோபம்” என்ற சொல், “கடவுள்” என்ற சொல், “கம்யூனிஸ வாதி” என்ற சொல், “காங்கிரஸ்” என்ற சொல், “இந்தியா” என்கின்ற சொல் - இந்த சொற்களுக்கெல்லாம் நாம் அடிமை. ஒரு சொல்லுக்கு அடிமையாகிவிட்ட ஒரு மனதால்

உண்மையைப் பார்க்க முடியாது. “இந்தியா” என்று நாம் நினைக்கும் போதே வழிவழியாக வந்த பண்டைய நாகரீகம், கலாச்சாரம் உடைய நாடு என்றெல்லாம் நினைத்து உணர்ச்சி வயப்பட்டு நாம் கொதிக்கின்றோம். அதுவே உங்களை உண்மையைப் பார்ப்பதிலிருந்தும் தடுக்கின்றது. கடந்த காலத்தை எல்லாம் நிராகரித்து விட்டு அந்த உண்மையைப் பார்க்க வேண்டும். இதைச் செய்ய உங்களால் இயலவில்லை. ஏனெனில், அந்தச் சொல், “இந்தியா” என்கின்ற அந்தச் சொல் உங்களுக்குக் கொடுக்கின்ற பொருளாலும், மேலும் அதனால் உங்களுக்குள்ளேயே மன திருப்தி அடைந்தது போன்று ஏற்படுகின்ற அபரிமிதமான உணர்ச்சியாலும், அதனால் நீங்கள், அச்சொல்லின் உண்மைப் பொருளோடன்றி, வெறும் சொல்லுடனேயே உங்களையே நீங்கள் ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு விட்ட காரணத்தாலும், அதை உங்களால் செய்ய இயலவில்லை. அந்தச் சொல்லோடு சம்பந்தப்படாத அந்த உண்மைப் பொருள் யாது? அதே போன்று, கோபத்தை நீங்கள் எப்படிப் பார்க்கின்றீர்கள்? “கோபம்” என்று சொல்லப்படுவதை எங்ஙனம் பார்ப்பீர்கள்?

ஆகையால், எண்ணம், ஒரு சொல்லுக்கு எவ்வாறாக மிதமிஞ்சிய அளவிற்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றது என்பது உங்களுக்குப் புலப்பட ஆரம்பிக்கின்றது. நீங்கள் இதில் வெகு ஆழத்தில் சென்று பார்த்தீர்களேயானால், ஒரு சொல்லின்றி எண்ணம் என்பது இல்லை, என்பதனைக் கண்டு கொள்வீர்கள். மேலும், இன்னும் ஆழத்தில் சென்று பார்த்தீர்களென்றால், எங்கு ஒரு “எண்ணுபவர்” என்றும், ஒரு “எண்ணம்” என்றும் இருக்கின்றதோ அங்கு ஒரு முரண்பாடு இருக்கின்றதைக் காண்பீர்கள். ஒவ்வொரு விதமான அனுபவமும் பிளவைத் தான் ஏற்படுத்தும். மேலும், எண்ணுபவர், எண்ணம் இவ்விரண்டிற்கும் சக்தியூட்டி அவ்விரண்டையும்

வெவ்வேறான தனித்தனியான இயக்கமாக ஆக்கிவிடுகின்றது என்பதனையும் காண்பீர்கள். நான் ஆரம்பித்ததிலிருந்து இத்தருணம் வரை விவரித்த இந்த முழு இயக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ளும் பொழுது தான், அதனை ஆராயும் பொழுது தான், அதனைக் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது தான், மனம் இந்தச் சமூகத்தாலும், சுற்றுப்புறச்

சூழ்நிலைகளாலும், வார்த்தைகளாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்பினின்றும், சிதைக்கப் பெறாமல், களங்கமின்றி, தெளிவோடும், விவேகத்தோடும் கூர்ந்த அறிவோடும் உள்ள மனமாக வெளிவர முடியும். அப்போது தான், அந்த மனம் இனி ஒரு போதும் தாக்கங்களினால் பாதிக்கப்படமாட்டாது. அது முற்றிலும் காலியாக இருக்கும்.

அத்தகைய ஒரு மனதால் நான் காலத்தைக் கடந்து செல்ல முடியும். எல்லா வெளிகளையும் கடந்து செல்ல முடியும். அப்போது தான் அளவிட முடியாததாக, தெரிந்து கொள்வதற்கரியதாய் இருக்கின்ற 'அது' தோன்றும்.

போராட்டமின்றி வாழ முடியுமா?

பக்கம் 30-36

தன்னை அறிவது

முதல் பக்க தொடர்ச்சி

வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். மந்த புத்திதான் அப்படி நினைக்கிறது.

ஏனென்றால் தொடர்ந்து உலகில் நிலவும் போர் வெடிக்கும் நிலைக்கும், சூழப்பத்திற்கும், பயங்கரத் துயரத்திற்கும் நாம்தான் பொறுப்பு. உலகத்தை மாற்ற நாம், நம்மில் தொடங்க வேண்டும். நம்மில் தொடங்குவதில் உள்ள முக்கிய விவகாரம், நோக்கம் (intention). அந்த நோக்கமாவது நம்மை நாம் விளங்கிக் கொள்வதுதான். மற்றவர்கள் தங்களை மாற்றிக் கொள்ளவோ, புரட்சி மூலம் ஒரு திருத்தப்பட்ட மாற்றத்தைக் கொண்டு வரவோ, அவர்கள் வலதுசாரி என்றாலும் இடதுசாரி என்றாலும், அவர்களிடத்தில் விட்டு விடுவதல்ல. இது உங்களுடையதும் என்னுடையதுமான நம் பொறுப்பு என்பதை விளங்கிக் கொள்வது அவசியம். ஏனென்றால், நாம் வாழ்கிற உலகம் எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும் சரி, நம்மை நாம் மாற்றிக்கொள்ள முடியுமானால், அன்றாட வாழ்வில் அடிப்படையில் வேறுவிதமான கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டு வர முடியுமானால், பிறகு ஒருவேளை மற்றவர்களோடு நீட்டித்த உறவை அதாவது விரிந்த உலகத்தைப் பாதிக்க முடியும்.

நம்மில் பலரும் அதிருப்தியடைந்திருந்தாலும், உடனே ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வர விரும்பு

கிறோம். நம்முடைய அதிருப்தியானது, வெறிதே ஒரு விளைவை அடைவதற்கான வாய்க்கால் ஆகி விடுகிறது. அதிருப்தியடைந்து வேறு வேலையைத் தேடுகிறோம்; அல்லது சூழ்நிலைக்குப் பலியாகிறோம். அதிருப்தி நம்மைத் தீப்பிழம்பாக ஆக்குவதற்குப் பதிலாக, வாழ்க்கையை, வாழ்கின்ற மொத்த நடைமுறையைக் கேள்விகள் கேட்கத் தூண்டுவதற்குப் பதிலாக, வடிகால் ஆக்கிவிட்டு விடுகிறது. அதனால் நாம் வாழ்வின் முழுக் குறிக்கோளையும் கண்டுபிடிக்கும் வேகத்தையும், முடுக்குதலையும் இழந்து மந்தமாகி விடுகிறோம்.

ஆகவே, இவற்றையெல்லாம் நாமே கண்டு பிடிப்பது அவசியம். ஏனென்றால், தன்னறிவு மற்றவர்களால் கொடுக்கப்படக் கூடிய ஒன்று அல்ல. எந்தப் புத்தகத்திலும் காணக் கூடியதல்ல. நாம் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அதைக் கண்டு பிடிக்க நோக்கமும் தேடுதலும், ஆராய்ச்சியும் தேவை. அப்படிக்கண்டுபிடிப்பதற்கான நோக்கமும், அல்லது ஆய்வுதலும் இல்லாதவரை, அல்லது பலவீனமாக இருக்கும் வரை வெறும் அடித்துச் சொல்லுதலோ தன்னைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளப் போகிற போக்கில் விரும்புவதோ குறிப்பிடத் தக்கது அல்ல.

இவ்வாறாக, உலக மாற்றம், தன்னில் ஏற்படும் மாற்றத்தாலேயே

ஏற்படுகிறது. ஏனென்றால், 'தான்' என்பது மனித வாழ்வின் மொத்த நடைமுறையின் ஒரு பகுதி. அந்தப் பகுதியின் விளைவே 'தான்' என்பது. தன்னை மாற்றம் செய்யத் தன்னை அறிவது அவசியம். உங்களை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் சரியான சிந்தனைக்கு ஆதாரம் இல்லை. உன்னை அறிந்து கொள்ளாவிட்டால், மாற்றம் ஏற்படப்போவதில்லை. ஒருவர் எவ்வாறு இருக்கிறாரோ, அப்படியே அறிந்து கொள்ள வேண்டும். எப்படி இருக்க விரும்புகிறார் என்பதை அல்ல. அது வெறும் குறிக்கோள். ஆகவே, அது இல்லாதது; உண்மையற்றது. எது உள்ளதோ அதைத்தான் மாற்றம் செய்ய முடியும்; நீங்கள் விரும்புகின்ற ஒன்றை அல்ல. தன்னைத் தான் உள்ளவாறு அறிந்து கொள்வதற்கு, சொல்வதற்கரிய மன விழிப்புத் தேவை.

ஏனென்றால், எது உள்ளதோ அது தொடர்ந்து மாறுதல் அடைந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை விரைந்து பின் தொடர்வதற்கு மனம், எந்தவிதமான கொள்கைக்கோ, நம்பிக்கைக்கோ, எந்தவிதமான செயல் முறைக்கோ கட்டுப்பாட்டிருக்கக் கூடாது. உங்களைத் தெரிந்து கொள்ள, மனத்தில் அறி உணர்வும் விழிப்பும் இருத்தல் வேண்டும். இது எல்லாவித நம்பிக்கைகளிலிருந்தும் குறிக்கோள்களிலிருந்தும் விடுபட்ட நிலை. ஏனென்றால், நம்பிக்கை

களும், குறிக்கோள்களும் உரு மாற்றிக் காட்டி உண்மையைக் கண்டறிவதைத் திரித்து விடுகின்றன. நீங்கள் என்ன என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், நீங்கள் என்னவாக இல்லையோ, அதைக் கற்பனை செய்து கொள்வதோ, அதில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதோ, அதற்கு உதவாது. நான் பேராசையுடனும், பொறாமையுடனும் வன்முறையுடனும் இருப்பேனானால், வன்முறை இன்மை, பொறாமை இன்மை என்ற குறிக்கோள்களால் ஒருவிதப் பயனுமில்லை. ஆனால், ஒருவர் பொறாமையுடனிருப்பதையோ, வன்முறையுடனிருப்பதையோ அறிந்து கொள்ள, அறிந்து விளங்கிக் கொள்ள மிகச் சிறந்த மெய் நோக்கு தேவை அல்லவா? அது நேர்மையையும், தெளிந்த சிந்தனையையும் கோருகிறது. 'உள்ளதை' விட்டு விட்டுக் குறிக்கோளை நாடிச் செல்வது தப்பித்துக் கொள்வதாகும். அது நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்களோ, அதன் மீது செயல்படுவதையும், அதைப் புதிதாய்க் காண்பதையும் தடை செய்கிறது.

உள்ளது எதுவோ அதை விளங்கிக் கொள்ள, ஒட்டுறவு கொள்ளாதல், அல்லது கண்டனம் செய்தல் இல்லாத ஒரு மனநிலை தேவை; அதாவது விழிப்பும் அதே சமயத்தில் சாத்வீகம் இருக்கக் கூடிய மனம். நாம் உண்மையில் ஒன்றை விளங்கிக் கொள்ள விரும்பும்போது அப்படிப்பட்ட மன நிலையில் இருக்கிறோம். ஆர்வத்தின் வேகம் இருக்கும்போது அந்த மனநிலை உருக் கொள்கிறது. உள்ளதை உள்ள மனநிலையை விளங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருக்கும்போது வற்புறுத்தவோ, நெறிப்படுத்தவோ, கட்டுப்படுத்தவோ வேண்டிய தில்லை. மாறாக, சாத்வீகமான விழிப்பும், கூர்ந்த கவனிப்பும் இருக்கிறது. ஆர்வமும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கமும் இருக்கும்போது விழிப்புணர்வு நிலை வந்தடைகிறது.

தன்னைப்பற்றி அடிப்படையாக விளங்கிக் கொள்வது, அறிவுச் சேர்க்கையாலோ, அனுபவச் சேர்க்கையாலோ வருவதல்ல. அது வெறும் ஞாபகத்தை வளர்த்துக் கொள்வதாகும். தன்னை அறிந்து கொள்வது என்பது நொடிக்கு நொடி நிகழ்வது. தன்னைப்பற்றிய அறிவை மட்டும் சேகரித்தோமானால், அந்த அறிவே மேலும் விளங்கிக் கொள்வதைத் தடை செய்கிறது. ஏனெனில், சேகரித்த அறிவும், அனுபவமும், சிந்தனை நிலை கொள்ளவும் ஒருமுகப்படுத்தவும் வகை செய்யும் ஒரு மையமாக மாறி விடுகிறது. நம்மிலிருந்தும், நம் முடைய நடவடிக்கைகளிலிருந்தும், இந்த உலகம் வேறானதல்ல. ஏனெனில், நாம் என்னவோ அது தான் உலகில் சிக்கல்களைத் தோற்றுவிக்கிறது.

நம்மில் பெரும்பாலோர்க்கு உள்ள இடர்ப்பாடே நேரடியாக நம்மை நமக்குத் தெரியவில்லை என்பதுதான். ஆனால், மனிதர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க, ஒரு வழிமுறையையோ, செயல் முறையையோ, நடைமுறைப்படுத்தும் வழியையோ, தேடுகிறோம்.

தன்னை அறிந்து கொள்ள ஒரு வழிமுறையும் கிடையாது. வழி முறையைத் தேடுவது ஒரு விளைவை அடையும் ஆசையை உள்ளடக்கி இருக்கிறது. ஆனால் அதைத்தான் நாம் எல்லோரும் விரும்புகிறோம்.

நாம் ஒரு வழிமுறையைப் பின்பற்றும்போது, நாம் ஆசைப்படுவதைப் பெறுவதற்கான உறுதி அளிக்கும், போதகர், குரு, ரட்சிப்பவர், மாஸ்டர் எனும் அதி காரத்துவத்தினர் தேவைப்படுகிறார்கள்; இது தன்னை அறிவதற்கான வழி அல்ல.

தன்னை அறிந்து கொள்வது என்பது ஒரு விளைவோ முடிவோ அல்ல. அது தன்னைக் கணத்திற்குக் கணம் உறவு என்னும் கண்ணாடியில் காண்பதாகும்; சொத்து, பொருள்கள், மக்கள், கருத்துக்கள் ஆகியவற்றோடு உள்ள உறவைப்

புரிந்து கொள்வதாகும். ஆனால், நமக்கு விழிப்போடும் கவனத்தோடும் இருப்பது கடினமாக இருக்கிறது. ஆகவே, நம் மனத்தை, ஒரு வழிமுறையைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் மேற்கோள்களை, மூடநம்பிக்கைகளை, திருப்தி தரும் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் மந்தமாக்கி விடுகிறோம். ஆகவே, நம்முடைய மனம் சோர்ந்து, சக்தி இழந்து, உணர்ச்சியற்றுப்போய் விடுகிறது.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள துயரங்கள், போர்கள், வேலையற்ற திண்டாட்டம், பசிப்பிணி, வகுப்பு வேற்றுமைகள், ஒரே குழப்பம் ஆகியவை நிறைந்துள்ள உலகை மாற்ற, நம்மில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். புரட்சி தன்னில் தொடங்க வேண்டும்; ஆனால் எந்த நம்பிக்கையையோ அல்லது கோட்பாட்டையோ ஒட்டி அல்ல. ஏனென்றால் ஒரு கருத்தையோ, ஒரு வடிவமைப்பையோ ஒத்துப் போவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழும் புரட்சி, புரட்சி யாகாது என்பது வெளிப்படை. தன்னில் ஓர் அடிப்படையான புரட்சியைக் கொண்டு வரவேண்டுமானால், ஒருவர் உறவில் ஏற்படும் சிந்தனை, உணர்ச்சிகள் ஆகிய வற்றின் மொத்த நடைமுறையையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் அது ஒன்றுதான் தீர்வு. மேலும் மேலும் கட்டுப்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், கொள்கைகள், குருமார்கள் அதற்குத் தீர்வு ஆகாது. நம்மை நாமே கணத்திற்குக் கணம், சேகரிப்பது எனும் நடைமுறை இன்றிப் புரிந்து கொண்டால், அங்கு ஓர் அமைதி தோன்றுவதை நாம் காண முடியும். அது மனம் தோற்றுவித்தது அல்ல. அந்த அமைதி கற்பனை செய்ததோ, விளைவித்ததோ அல்ல. அந்த அமைதியில் மட்டுமே படைக்குங் கலைத்திறன் இருக்க முடியும்.

விடுதலை : துவக்கமும் முடிவும்

அத்தியாயம் 4

கல்வியும் வாழ்க்கையின் மகத்துவமும்

வாழ்க்கையின் உட்பொருள்தான் என்ன? நாம் எதற்காகப் போராடுகிறோம்? மேலும் சிறப்பு பெறவும், மேலும் உயர்ந்த பதவியைப் பெறவும், மேலும் திறமை பெறவும், மற்றவர்களின் மேல் பரவலான அதிகாரம் செலுத்துவதற்கும் மட்டுமே நாம் கல்வி பயின்றோமெனில், நம் வாழ்க்கை மேலோட்டமான, சாரமற்ற வெறுமைத்தனமானதொன்றாகிவிடும். விஞ்ஞானிகளாக, புத்தகப் புழுக்களாக, புலமை பெற்றவர்களாக, அறிவை போதைப் பொருளாகக் கொண்ட துறை வல்லுநர்களாக ஆக மட்டுமே நமக்கு கல்வி பயிற்றுவிக்கப்பட்டால், நாம் இந்த உலக

அழிவிற்கும் அவலத்திற்கும் பங்களிப்பவர்களாக இருப்போம்.

வாழ்க்கைக்கு மிக உயர்வான மற்றும் ஆழமான உட்பொருள் இருக்கிறது. நாம் அதை கண்டுபிடிக்காவிடில் நம் கல்விக்குத்தான் என்ன மதிப்பு இருக்கிறது? நாம் மிக உயர்வான கல்வி படித்திருப்போம்—ஆனால் ஆழமான, முரண்பாடற்று இணைந்திருக்கும் சிந்தனையையும் உணர்வையும் நாம் கொண்டிராவிடில், நம் வாழ்க்கை முழுமை அடைவதில்லை; முரண்பாடுகளாலும் அச்சங்களாலும் அது அலைக்கழிக்கப்படுகிறது. வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒட்டுமொத்தப் பார்வையை

நம்மிடம் கல்வி பேணி வளர்க்காதவரை, அத்தகைய கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கிடையாது.

இன்றைய நாகரீகத்தில், வாழ்க்கை பலதுறைகளாகப் பிரிந்து விட்டிருப்பதால், செவ்விய கல்விக்கு முக்கியத்துவம் இல்லாமல் போய் விட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட தொழில் உத்தியை அல்லது வேலையை கற்றுக்கொள்வதற்கு மட்டுமே கல்வி என்றாகி விட்டது. கல்வியானது தனி மனிதனின் முழுமையாக்கப்பட்ட அறிவுதிறனை விழிப்படையச் செய்வதற்குப் பதிலாக, அவனை ஒரு கட்டமைப்புக்கு இணங்கிப்போகும் படி செய்கிறது; எனவே, அவன்

அறிந்ததின்மீண்டும் விடுதலை

நீங்கள் உங்களுக்கு ஆசானாகவும், சீடனாகவும் இருக்க வேண்டும். மனம் தொடர்பான விஷயங்களில் மனிதன் எவற்றையெல்லாம் நன்மை பயக்கக் கூடியது, இன்றியமையாதது என்று ஒப்புக் கொண்டுள்ளானோ அவற்றையெல்லாம் ஏன் எப்படி என்று கேட்க வேண்டும்.

நீங்கள் யாரையாவது பின்பற்ற வில்லை என்றால் தனிமைப் படுத்தப் பட்டவர்களாக உணர்கிறீர்கள். தனிமை யாக இருந்துவிட்டால்தான் என்ன? தனிமையாக இருக்க ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்? தனிமையில் இருக்கும்போது தான், மனதானது, வெறுமை, மந்தம், முட்டாள்தனம், அசிங்கம், குற்றவுணர்வு, விசாரம் முதலியவை அடங்கிய அற்புத தனமான ஒழுங்கில்லாத இரண்டாம் தரம் என்று புரியும். பார்ப்பதிலிருந்து தப்பிக்காமல் அதைப் பாருங்கள். அதைப் பார்ப்பதி லிருந்து தப்பித்து ஓட முயன்றால் பயம் ஆரம்பமாகும்.

என் மனதைப் பற்றி முழுவதுமாக தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கு மனம் என்ற சொல் மூளை, மனம், எண்ணங்கள், உணர்ச்சி, எண்ண ஓட்டம், அறியும் திறன் என எல்லாவற்றையும் குறிக்கும். என் மனம்தான் சமூகத்தின் பல மனங்களின் தொகுப்பு. மனம் என்னுள்ளிலும், மனங் களின் தொகுப்பிலும் இருப்ப வற்றைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டால்தான் நான் தெளிவு அடைந்த வனாவேன். அப்படி வந்த தெளிவு என்றென்றும் நிலைத்து இருக்கும்.

மற்றவர்களுடனும், வெளியுலக பொருட்களுடனும், மனத்திற்குள் நிகழ்ப வற்றுடனும் என்னுடைய உறவுமுறை யைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வதில்தான் நான் என்னையே புரிந்துகொள்ள ஆரம்பிக்கிறேன்.

இது தவிர புரிந்துகொள்ள உதவுவ தாகக் கூறப்படும் மற்ற வழிகள் வெறும் கருத்துகள். வெறும் கருத்துகளைப் பார்த்து நான் என்னை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? ஜீவனுள்ள என் மனம் வெறும் கருத்தல்லவே! என் மனம் எப்படி இருக்கிறதோ, அந்நிலையிலேயே புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மனம் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்ற கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் அதைப் புரிந்துகொண்டதாகாது.

தம்மைத்தாமே புரிந்துகொள்ளுதல், படிப்பு அறிவைப் போன்ற இயக்கமல்ல. தம்மைப் பற்றி பல விஷயங்களைச் சேகரித்து வைத்துக் கொள்ளுதல் ஒரு வகை. மன ஓட்டத்தின் பாங்கில் சென்று அதைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் மற்றொரு வகை. இரண்டும் முற்றிலும் மாறுபட்ட இயக்கங்கள். உங்களைப்பற்றி பல விஷயங்களைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டால், சேகரித்து வைத்துக் கொண்டவை எல்லாம் கடந்த காலத் தவை. கடந்த காலத்தவைகளைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் மனம் துயருற்ற மனம் எனலாம், தன்னைத் தானே தெரிந்து கொள்ளுதல் ஒரு மொழியை, ஒரு விஞ்ஞானக் கலையை கற்றுக் கொள்வது போல் அல்ல. அந்த கலைகளைக் கற்றுக் கொள்ள அவைகளைப் பற்றிய அறிவைப் பெறுவதும், அவைகளை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதும் அவசியம்.

அறிந்ததின்மீண்டும் விடுதலை,
அத்தியாயம் 2

தன்னை அறிதல் என்ற முழுமையான வழிமுறையை புரிந்து கொள்வதற்கு அத்தகைய கல்வி தடையாக இருக்கிறது. இருத்தலின் பல்வேறு பிரச்சினைகளை அதனதன் நிலைகளில், வெவ்வேறு வகைகளாக பிரித்து பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வைக் காண நாம் எடுக்கும் முயற்சி, முழுமையான புரிதல் என்பது நமக்கு இம்மியளவும் இல்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

தனிமனிதன் என்பவன் வெவ்வேறான தன்மைகளால் உருவாக்கப்பட்டவன். இவ்வேற்றுமைகளை வலுப்படுத்தி ஒன்றை மட்டுமே வளர்ச்சி அடைய ஊக்குவிக்கும் போது அது பல சிக்கல்களையும் முரண்பாடுகளையும் கொண்டு சேர்க்கிறது. கல்வியானது, பிரிந்து கிடக்கும் இந்த தன்மைகளைச் சேர்த்து முழுமையைக் கொண்டு வரவேண்டும். ஏனெனில், இந்த முழுமையாக்கல் இல்லையெனில், வாழ்க்கையானது முரண்பாடுகள் மற்றும் துயரங்களின் தொடர்ச்சியாகிவிடும். வழக்கறிஞர், வழக்கை நீட்டித்துக் கொண்டேயிருப்பாரே யானால், அவர் பயின்ற சட்டக் கல்வியின் மதிப்புதான் என்ன? நாம் தொடர்ந்து குழப்பத்தில் இருப்போமெனில் நாம் பெற்ற கல்வியின் மதிப்பு என்ன? நாம் ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக் கொள்வதற்காக நம் தொழில் திறனை பிரயோகித்தால், அத்திறனுக்கு மதிப்பேதும் உண்டா? நம் வாழ்வுமுறை வன்மைக்கும் பெரும் துயரத்திற்கும் உலகைக் கொண்டு போனால் நாம் உயிர்வாழ்வதின் அர்த்தம்தான் என்ன? நம்மிடம் பணம் அல்லது அதை சம்பாதிக்கும் திறன் இருப்பினும், இன்பங்களும் நிறுவப்பட்ட மதங்களும் நமக்கு இருந்தாலும், நாம் முடிவுறாத போராட்டத்தில்தான் இருக்கிறோம்.

நான் மற்றும் தனிமனிதன் என்ற இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை பார்த்தாக வேண்டும். தனக்குரியது தற்செயலாய் விளைந்தது; தற்செயலாக விளைந்தது என்று எந்த அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன்

என்றால் பிறப்பின் சூழல், வளர்க்கப்பட்ட சூழல், அதனுடனான தேசியம், மூட நம்பிக்கைகள், வாக்க வேறுபாடுகள், தப்பெண்ணங்கள் போன்றவை ஒவ்வொருவருக்குரியது, தற்செயலானது, தற்காலிகமானது. ஆனால், தற்காலிகமானது வாழ்நாள் முழுவதும் நீடிக்கலாம். இப்போதுள்ள கல்விமுறையானது ஒவ்வொருவருக்குரியதை, தற்செயலை, தற்காலிகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே, இது வக்கிர சிந்தனைகளையும், தற்காப்பிற்கான அச்சங்களையும் மனத்தில் ஆழப்பதிக்கிறது.

நம் சொந்த இலாபத்திற்காகவும், பாதுகாப்பை தேடுவதற்காகவும், நமக்காக போராடுவதற்காகவும் மட்டுமே நம்மை கல்வியும், சூழலும் பயிற்றுவிக்கின்றன. இன்சொற்களால் இந்த உண்மையை நாம் மூடி மறைத்தாலும், அச்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சுரண்டலையும், பேராசையையும் ஊக்குவிக்கும் ஓர் கட்டமைப்புக்குள்ள்தான் பல்வேறு தொழிற்கல்விகளுக்காக நாம் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறோம். இப்படிப்பட்ட பயிற்சியானது தவிர்க்கமுடியாத அளவிற்கு நமக்கும் உலகத்திற்கும் குழப்பத்தையும் பெருந்துயரத்தையும் கொண்டுவரும். ஏனெனில்,

அது நமக்குள் உளவியல் ரீதியான தடைகளை உண்டுபண்ணி, சமூகத்தில் பிரிவினையைக் கொண்டு வரும்.

அன்பினால் விளைந்த திறமை என்ற ஒன்றிருக்கிறது. அடைய விரும்பும் குறிக்கோளினால் வரப்பெற்ற திறமையைவிட அது, பன்மடங்கு உயர்ந்தது. அன்பு, வாழ்க்கையை முழுமையான அளவில் புரிந்து கொள்ளச் செய்யும். அன்பு இல்லாதபோது திறமையானது இரக்கமற்ற மனப்பான்மையையே வளர்ச் செய்யும். இதுதானே உலகமுழுவதும் நடைபெறுகிறது, இல்லையா? நம் கல்வி, தொழிற்சாலைகளைப் பெருக்கவும் போருக்கான ஆயத்த வேலைகளுக்காகவும் முடிக்கி விடப்பட்டிருக்கிறது. அதனின் தலையாய நோக்கம் திறமையை மென்மேலும் கொண்டு செல்வது மட்டுமே. ஈவு இரக்கமற்ற போட்டியில் ஒருவரையொருவர் அழித்துக் கொள்ளும் இயந்திர கதியில் நாம் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். போரில் அழிக்கவும் அல்லது அழிந்துபடவும் கல்விகற்றுக் கொடுப்பின், அத்தகைய கல்வி முற்றிலுமாகத் தோல்வியடைந்த ஒன்றுதானே?

Education and Significance of Life,
Chapter 1.

Published in February, June & October.
Registered with The Registrar of Newspapers
for India under No. TNTAM/2006/17823

Periodical

If undelivered please return to:
KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org